

Soraya
LANE

Kubánska
dcéra

Soraya
LANE

Kubánska dcéra

Preložila Martina Antořová

Soraya Lane

THE CUBAN DAUGHTER

Copyright © Soraya Lane 2023

First published in the English language in 2023 by Storyfire Ltd,
trading as Bookouture

All rights reserved.

Cover Design © Debbie Clement

Cover images Shutterstock

Translation © Martina Antošová, 2026

Slovak edition © DOT. vydavateľstvo, s. r. o., 2026

ISBN 978-80-8311-006-9

*Venujem Richardovi Kingovi.
Ďakujem, že si veril tejto sérii a povedal o nej svetu.*

PROLÓG

SÚKROMNÁ REZIDENCIA CUKROVÉHO BARÓNA
JULIA DIAZA, HAVANA, KUBA, KONCOM ROKA 1950

Esmeralda sa držala sestry Maríe pod pazuchou a spoločne vošli za otcom do obývacej izby. Slúžka pribehla za nimi hore na poschodie, aby im oznámila, že majú návštevu a že sa od nich očakáva, aby ihneď zišli dolu. Nebola to však neobvyklá požiadavka. Otec sa rád chválil dcérami, boli jeho pýchou a radosťou. Keď bola ešte nažive ich matka, rodičia by zrejme zabavili hostí aj sami a ich dcéry by nemuseli urobiť viac, než len sa nakrátko ukázať v miestnosti, ale teraz otec uprednostňoval mať dievčatá po svojom boku. Nič ho netešilo viac, ako vidieť ich usmievať sa a zabávať jeho obchodných partnerov a priateľov. Keď vošli do miestnosti, oči sa mu vždy rozžiarili a najspokojnejší bol v ich blízkosti.

Dnešok bol však iný. Dnes Esmeralda prvýkrát stratila svoju dokonale nacvičenú vyrovnanosť. Nohy jej zastali samy od seba, hoci María pokračovala v chôdzi a snažila sa ju ťahať so sebou. Stála bez pohnutia dokonca aj vo chvíli, keď Gisele vošla za nimi a pri prechádzaní okolo do nej narazila plecom, zvedavá, kto je ten nečakaný hosť.

Pretože tam, na honosnej pohovke so zlatým lemovaním, sedel Christopher, a keď Esmeralda so sestrami vošli, mierne sa zdvihol.

Môj Christopher je tu. Na chvíľu sa jej zastavilo srdce a v ústach jej celkom vyschlo. To nie je možné. Ako to, že je Christopher tu, na Kube?

„Esmeralda, pamätáš si pána Christophera Duttona z Londýna?“ Otec sa na ňu usmial a s cigarou v ruke na ňu mávol, aby vstúpila do izby. „A toto sú ďalšie moje dcéry María a Gisele.“

Esmeralda prinútila svoje nohy pohnúť sa, lebo nechcela, aby si jej otec všimol, ako ju zasiahla Christopherova prítomnosť. Bola vďačná za to, že sa s jej pohľadom stretol len letmo a zachoval si dokonalý pokoj. Iba si namýšľala, čo sa medzi nimi odohralo? Pohľady, akými sa na ňu díval, keď bola v Londýne, spôsob, akým sa im o seba obtreli ruky, ako sa im malíčky len tak jemne dotkli, keď sa s ním vtedy naposledy lúčila?

„Veľmi rád vás znova vidím, Esmeralda,“ pozdravil ju Christopher, vstal a kývol hlavou. Hneď nato jemne chytil najskôr ruku Maríe a potom Gisele. Esmeralda ho pozorovala a celkom sa jej rozhoreli líca, keď sa María obzrela za ňou ponad plece s nadvihnutým obočím, zatiaľ čo jej Christopher bozkával chrbát ruky. Samozrejme, Esmeralda porozprávala svojej sestre všetko o peknom Angličanovi. Myšlienky ním mala od svojho návratu z Londýna úplne pohltené, ale ani vo sne by jej nenapadlo, že navštívi Kubu. Keď prišla na rad ona, Christopher jej podržal ruku len o sekundu dlhšie, perami chvíľu zotrval na jej pokožke a upieral na ňu pritom oči.

„Čo... ehm... Čo vás privádza až do Havany, pán Dutton?“ Esmeralda sa rýchlo poopravila a odkašľala si, keď jej pustil ruku.

„Váš otec veľmi trval na tom, aby sem niekto z firmy prišiel a na vlastné oči si pozrel výrobu,“ odvetil Christopher a sadol si, keď ich gestom jej otec všetkých vyzval, aby si posadali, hoci z nej sotva odtrhol oči. „Musím povedať, že je nesmierne ťažké odporovať mu, a nemohol som odolať príležitosti prísť na Kubu osobne. Najmä po tom všetkom, čo ste mi porozprávali o Havane. Rozhodne ste mi vykreslili nádherný obraz vašej exotickkej krajiny.“

V tej chvíli do izby vbehla jedna z ich slúžok, a keďže otec odvrátil pozornosť k nej, mohla sa Esmeralda naozaj pozrieť na Christophera. Keď sa usmial, zovretie žalúdka povolilo a jeho oči jej prezradili, že ju vidí rovnako rád ako ona jeho.

Možno som si predsa len nenamýšľala jeho city ku mne.

„Fľašu nášho najlepšieho šampanského,“ zahlásil otec, zapálil si cigaru a vyfúkol ostrý dym do miestnosti, zatiaľ čo slúžka odbehla splniť jeho požiadavku.

Keď Esmeralda prechádzala okolo Christophera, zadržala dych, lebo sa k nemu priblížila až tak, že sa látka jej šiat musela dotknúť jeho kolena, a on svojím prstom zachytil ten jej. Trvalo to len zlomok sekundy, ich malíčky sa preplietli na tak kratučko, že si to nikto nemohol všimnúť, ale povedalo jej to všetko, čo potrebovala vedieť.

Neprišiel si len pozrieť Kubu.

Precestoval celú tú diaľku preto, aby videl mňa.

LONDÝN, SÚČASNOSŤ

Claudia mala nahlas pustenú hudbu a so štetcom v ruke doladľovala drobnosti na bielom parapete. Prácou na tomto byte strávila posledných šesť mesiacov. Vdychovala život predtým zastaranému interiéru a do dokončenia renovačných prác jej zostávalo už len pár dní.

Trochu ustúpila a s nostalgiou sa rozhládla po výsledku svojej práce, mysliac pri tom na to, že sa musí rozlúčiť s týmto miestom, hoci nikdy nemala v úmysle si ho nechať. *Je to biznis*, pripomenula si. *Nesmieš sa do projektu zamilovať. Toto nie je domov.*

Toto bol druhý byt v Chelsea, ktorý za posledný rok zrenovovala, a milovala každú sekundu tejto práce. Navrhovanie, maľovanie, dizajnové úpravy... bolo to úplne odlišné od jej predchádzajúcej roboty, ale prinášalo jej to toľko uspokojenia, koľko jej predošlá kariéra nikdy nedokázala poskytnúť.

Hudba prestala hrať a vystriedalo ju zvonenie telefónu. Odložila štetec, utrela si ruky o montérky a zodvihla hovor. Ešte skôr, ako sa pozrela na displej, vedela, že to bude pravdepodobne jeden z jej rodičov. Jediní ľudia, ktorí jej v týchto dňoch volali, boli príbuzní alebo predajcovia po telefóne.

Meno volajúceho jej potvrdilo, že mala pravdu. „Ahoj, mami.“
„Ahoj, zlatko, ako sa máš?“

„Skvele. Práve dokončujem nejaké maľovanie, ale už som takmer hotová.“

„Výborne, tešíme sa, až to uvidíme, keď ťa najbližšie navštívime.“

Claudia vedela, aká náročná bola tá zmena pre jej matku. Bola nesmierne pyšná na svoju jediná dcéru, keď študovala na univerzite ekonómii, a ešte pyšnejšia, keď získala prestížnu prácu vo finančnej oblasti, rovnako ako jej otec. Jej brat bol právnik, z čoho mali rodičia rovnakú radosť, ale keďže jej matka nikdy neštudovala na univerzite ani nemala vlastnú kariéru, Claudia mala často pocit, akoby si takto nepriamo plnila sny prostredníctvom svojej dcéry. Teda aspoň dovtedy, kým Claudia nezanechala svoju lukratívnu prácu a neoznámila jej, že sa namiesto toho začne živiť renovovaním nehnuteľností.

„Stále platí, že môžem prísť a zostať u vás cez víkend?“ uistovala sa Claudia.

„Samozrejme! Tešíme sa na teba, ale nevolám ti preto.“

Claudia začala bezmyšlienkovite čistiť štetec a čakala, kým jej matka bude pokračovať.

„Vlastne som sa ťa chcela opýtať, či by si za mňa mohla v piatok zájsť na jedno stretnutie.“

„Tento piatok? Iste. Čo je to za stretnutie?“

Mama si odkašľala. „Pozri, bude to znieť čudne, ale nedávno sme dostali list týkajúci sa pozostalosti tvojej starej mamy, a hoci si tvoj otec myslí, že by mohlo ísť o podvod, podľa mňa stojí za to tam ísť. Aspoň aby sme zistili, o čo ide.“

„Dobre,“ súhlasila Claudia a prešla do kuchyne urobiť si kávu, zatiaľ čo počúvala mamu. *Aký typ stretnutia to len môže byť, že ho jej otec neschvaľuje?*

„Len čo spolu dotelefonujeme, pošlem ti ten list, ale veľa by to pre mňa znamenalo, keby si tam šla. Nerada by som sa zachovala neúctivo voči tvojej starej mame tým, že by sme sa aspoň nepokúsili zistiť, o čo ide. Pre istotu.“

Claudia prikývla. Matka ju zriedka o niečo prosila, takže jej to neprekážalo, ale fakt, že podľa otca by mohlo ísť o podvod, nech už to bolo čokoľvek, ju znepokojil. Jeho inštinkt sa zvyčajne nemýlil.

„Mama, ak chceš, aby som tam šla, tak pôjdem. Len mi pošli podrobnosti.“

„Ďakujem, zlatko. Vedela som, že povieš áno.“

Ešte pár minút spolu hovorili, potom sa Claudia rozlúčila a krátko po skončení hovoru prišiel sľúbený e-mail. Otvorila prílohu a rýchlo si ju prečítala.

DO RÚK OSOBY, KTOREJ SA TO TÝKA,

V SÚVISLOSTI S POZOSTALOSŤOU CATHERINE BLACKOVEJ. ŽIADAME VÁS, ABY STE SA V PIATOK 26. AUGUSTA O DEVIATEJ HODINE RÁNO DOSTAVILI DO KANCELÁRIE WILLIAMSON, CLARK & DUNCAN V PADDINGTON V LONDÝNE, ABY STE SI PREVZALI VEC ZANECHANÚ V POZOSTALOSTI. PROSÍM, KONTAKTUJTE NAŠU KANCELÁRIU KVÔLI POTVRDENIU PRIJATIA TOHTO LISTU.

Claudia si to prečítala znova, celkom zmätená. Nie div, že podľa otcovho názoru išlo o podvod. Ak však mama chcela, aby zistila, o čo ide, tak tam pôjde. Smrť starej mamy bola pre všetkých ťažká, najmä preto, lebo práve ona v ich rodine skvele varila a vždy ich pozývala na nedeľný obed. Táto tradícia po jej smrti minulý rok postupne opadla a nakoniec úplne zanikla. Možno bolo pre jej mamu ešte priskoro zaoberať sa jej pozostalosťou. Azda zostali nejaké veci ešte nevybavené, hoci jej otec bol zvyčajne veľmi dôsledný, ak išlo o papierovanie a nevyriešené záležitosti.

Claudia znova pustila hudbu a začala krúžiť po byte, lebo nechcela myslieť na to, aký ťažký bol minulý rok. V priebehu niekoľkých mesiacov stratila starú mamu a najlepšiu priateľku. A jedným z dôvodov, prečo milovala svoju novú prácu, bol ten, že nemala žiadnu spojitosť s jej minulosťou.

Rozhliadla sa okolo seba a s úsmevom obdivovala svoju robotu. Interiér vyzeral úžasne. Steny boli teraz jemne biele, kuchyňa takmer hotová a pod ochrannými plachtami bola drevená podlaha v tom

najkrajšom odtieni. Keď bude všetko zariadené nábytkom, byt bude vyzeráť nádherne.

Možno vymenila kostým za montérky a namiesto upraveného účesu mala vlasy zviazané do neporiadneho drdola, ale pravdou bolo, že si nikdy nepripadala šťastnejšia. Po tom, čo sa stalo, nemohla zostať vo svojom starom zamestnaní, a táto práca jej namiesto každodenného stiahnutého žalúdka od stresu dodávala dobrý pocit.

Teraz už len musím ten byt predáť a pokúsiť sa niečo na tom zarobiť.

Claudia previedla realitnú agentku po byte, ukázala jej čerstvo vykachličkované kúpeľne a novo namontovaný nábytok. Potom sa vrátili späť do otvorenej kuchyne s obývacou izbou. Svietilo slnko a dvere na terasu nechala otvorené – bol jeden z tých dní, keď bolo priam nemožné necítiť sa dobre.

„Je úchvatný, absolútne úchvatný,“ rozplývala sa agentka a rukami prešla po kamennej lavici v kuchyni. „Som si istá, že ho rýchlo predáme. Kedy ho chcete ponúknuť na trh?“

„Rozhodnem sa ešte tento týždeň,“ odvetila Claudia, zahľadiac sa na pohovku na terase, a opäť si predstavila, že by v byte zostala. Lenže ak by zostala, musela by si nájsť inú prácu. Ak tento byt nepredá, v žiadnom prípade si nebude môcť dovoliť kúpiť ďalší projekt. Opäť upriamila pozornosť na realitnú agentku. Asi tu nemala zostať bývať počas rekonštrukcie, nebola by sa k bytu tak pripútala.

„Dobre teda, dajte mi vedieť, ako sa rozhodnete. Viem, že budeme mať klientov pripravených na obhliadku ešte skôr, ako zverejníme inzerát.“

Claudii zazvonil mobil vo vrecku, tak ho vybrala. *Schôdzka s právnikom.* „Je mi to veľmi ľúto, ale práve som si uvedomila, že už meškám na stretnutie,“ oznámila. „Čoskoro sa vám ozvem. Ďakujem vám veľmi pekne za to, že ste prišli.“

Rýchlo vyprevadila agentku von. Utekala do spálne, prehrabala sa v skrini a vytiahla sako, ktoré si obliekla na biele tričko. Našla džínsy a čisté tenisky, obula sa, schmatla tašku a vybehla k dverám. Pozrela sa na hodinky.

Metro zo Sloane Square do Paddingtonu jazdilo každých desať minút, čo znamenalo, že by sa mala bez problémov dostať k právnickej kancelárii včas. Ak to nestihne, mama sa na ňu bude veľmi hnevať.

Claudia nakoniec dorazila do priestorov spoločnosti Williamson, Clark & Duncan s desaťminútovým predstihom a po rozhovore s recepciou si našla miesto, kde si sadla a vydýchala sa. Neznášala meškanie, čo znamenalo, že by bola bežala celou cestou zo stanice až do právnickej kancelárie, ale nebolo to potrebné. Kým tam sedela, všimla si, že medzi ostatnými ľuďmi v čakárni boli prekvapivo takmer samé ženy v podobnom veku ako ona. Niektoré si prezerali časopisy a ďalšie sedeli rovnako ako ona s taškou na kolenách a rozhliadali sa po miestnosti.

Predtým nemala veľmi čas premýšľať o stretnutí, ale teraz, keď už bola tu, prikláňala sa k matkinmu názoru. Rozhodne to pôsobilo legítimne. Už samotné kancelárie stačili na to, aby ju presvedčili.

Skôr ako stihla o tom ďalej premýšľať, vstala spoza pultu priateľská mladá recepcná a oslovila všetkých prítomných. Claudia bola prekvapená, keď počula, ako vyvolala hneď niekoľko ženských mien, nielen to jej.

Niektoré ženy si s ňou vymenili pohľady a Claudia ustúpila a pustila dve z nich vojsť pred sebou. Začula jednu z nich spomenúť čosi o dedičstve, a okamžite napla uši.

Hmm, nad dedičstvom som sa ani nezamýšľala. Pre jej starú mamu by bolo veľmi príhodné, že by sa uistila, aby bolo o všetkých postarané.

Vrava okolo nej náhle utíchla, keď vošli do veľkej konferenčnej miestnosti a usadili ich na miesta. Na čele stola stál elegantne oblečený muž a po jeho ľavici asi tridsaťpäťročná žena, ktorá si s vypúlenými očami premeriavala všetkých prítomných. Mala na sebe

dokonale vyzerajúcu hodvábnu blúzku a čierne nohavice s vysokým pásom. Vlastne Claudii pripomínala samu seba, keď ešte pracovala vo financiách. Pri pohľade na ňu takmer zatúžila po svojom starom šatníku.

Claudia si vzala papier, ktorý jej podali, a oprela sa o stoličku. Stihla ho len preletieť pohľadom, kým muž prehovoril. Neprekvapilo ju, keď sám pripustil, aké je to zvláštne, že ich sem zvolali všetky naraz.

Rozhliadla sa po miestnosti, lebo bola zvedavá, či niektorá z ostatných žien vie, prečo sú tam, alebo či sa všetky cítia ako ona a nemajú ani najmenšiu predstavu, o čo ide. Keď právnik urobil pár krokov vpred, jednu ruku si nenúteno vložil do vrečka, usmial sa a začal hovoriť, znova sa oprela.

„Som John Williamson a toto je moja klientka Mia Jonesová. To ona navrhla, aby som vás sem dnes všetky zavolať, pretože sa riadi želaním svojej tety Hope Berensonovej, ktorú naša firma pred mnohými rokmi tiež zastupovala.“

Claudia siahla po pohári vody pred sebou a napila sa, premýšľajúc pritom nad tým, kto je asi tá Hope Berensonová.

„Mia, chcete si teraz vziať slovo a vysvetliť viac?“ vyzval ju.

Mia prikývla a vstala. Claudia sa zahniezdila na stoličke a počúvala. Všimla si, že Mia zrazu pôsobí veľmi rozrušene. Alebo bola možno iba nervózna z toho, že má hovoriť pred celou skupinou naraz.

„Ako ste práve počuli, moja teta sa volala Hope Berensonová a dlhé roky tu v Londýne viedla súkromný dom zvaný Dom nádeje pre slobodné matky a ich deti. Napriek dobe bola veľmi známa svojou diskretnosťou a láskavosťou.“ Mia sa zasmiala, a keď sa rozhliadla po miestnosti, pôsobila nervózne. „Určite sa čudujete, prečo vám to vôbec všetko hovorím, ale verte mi, čoskoro vám to bude dávať zmysel.“

Dom nádeje? Čo by mohla mať jej stará mama spoločné s domom pre slobodné matky? Naznačovala azda, že jej stará mama mala ne manželské dieťa? O to tu išlo? Ak áno, jej matka z toho onemie od úžasu!

„Čo presne má tento starý dom spoločné s nami?“ spýtala sa Claudia.

„Prepáčte mi, mala som začať tým,“ zareagovala Mia, rozpačito odsunula stoličku a prešla na druhú stranu miestnosti. „Moja teta tam mala veľkú kanceláriu, v ktorej uchovávala záznamy a iné veci, a ja som si spomenula, ako sa mojej mame veľmi páčil koberec práve v tejto miestnosti. Tak som sa rozhodla, že ho zrolujem a zistím, či by som ho nevedela niekde využiť, aby sa nevyhodil. Lenže keď som ho nadvihla, zbadala som čosi medzi dvoma doskami podlahy. A keďže som už raz taká, musela som sa tam vrátiť a niečím ich vypáčiť, aby som sa pozrela, čo tam je.“

Claudia pokrútila hlavou a posunula sa na stoličke. *Neuveriteľné.* Hoci stále nedokázala celkom pochopiť súvislosť so svojou starou mamou.

„Keď som nadvihla prvú dosku, uvidela som dve malé zaprášené škatuľky, a keď som odtiahla druhú, boli tam ďalšie, všetky zoradené vedľa seba a s rovnakými ručne vypísanými štítkami. Nemohla som uveriť tomu, čo som objavila. No hneď ako som zbadala, že na každej škatuľke je uvedené meno, vedela som, že ich nemôžem otvoriť, bez ohľadu na to, ako veľmi som túžila vidieť, čo sa nachádza vnútri.“ Usmiala sa, zodvihla zrak a prešla pohľadom po každej z nich. Potom pokračovala. „Priniesla som tie škatuľky dnes so sebou, aby som vám ich ukázala. Nemôžem uveriť tomu, že vás sem vlastne všetky dotiahla moja zvedavosť.“

Mia opatrne vyložila na stôl jednu škatuľku za druhou a Claudia sa posunula na stoličke dopredu a zvedavo ju sledovala. Práve vtedy uvidela na štítku pripevnenom na malej škatuľke rukou napísané meno svojej starej mamy. Catherine Blacková. *Prečo je na jednej z tých škatuliek meno mojej starej mamy?* Nevedela odtrhnúť pohľad od štítku a uvažovala, ako dlho ležala škatuľka skrytá, keď vtom sa opäť ozval právnik.

Claudia zodvihla zrak. Zúfalo túžila siahnuť po škatuľke a zatiahnuť za šnúрку, aby zistila, čo kto zanechal pre jej starú mamu, ale zostala pokojne sedieť a pozorne počúvala právnika, ktorý znova prehovoril.

„Čo nevieme,“ povedal právnik, položil si ruky na stôl a pomaly sa zdvihol zo stoličky, „je to, či existovali aj iné škatuľky, ktoré boli v priebehu rokov odovzdané. Bud' sa Hope z nejakého dôvodu rozhodla nevydať práve týchto sedem, alebo sa o ne nikto neprihlásil.“

„V tom prípade som možno odhalila niečo, čo malo zostať pochované,“ dokončila zaňho Mia.

Jedna zo žien vstala, ale Claudia nepočúvala, čo hovorila, a sotva zaregistrovala, keď vyšla z miestnosti. *Moja stará mama bola adoptovaná a ja som o tom ani len netušila. Vedela o tom vôbec ona sama? Ak by o tom vedela, určite by to povedala svojej dcére a tá by to zase prezradila Claudii. Alebo to možno bolo jedno z tých rodinných tajomstiev, o ktorých sa jednoducho nehovorilo?*

Keď právnik položil pred Claudiu dokumenty, podpísala ich a potom sa nedočkavo naťahla po svojej škatuľke. Bola vyrobená z dreva, pevne previazaná šnúrkou, na ktorej visela ceduľka s menom zreteľne označujúca príjemcu. Claudia znova pomaly prešla očami po mene svojej starej mamy. Písmená boli pospájané tým najdokonalejším písmom, ako na všetkých štítkoch. Každú škatuľku očividne označila tá istá osoba. *Hope*. Žena menom Hope to musela urobiť v čase, keď sa jej stará mama narodila.

„Ďakujem,“ povedala Claudia Mii a prehodila si tašku cez plece, škatuľku stále zvierajúc v dlani. „Vynaložili ste veľké úsilie, aby ste všetky tieto škatuľky vrátili ich právoplatným majiteľom.“

„Nemáte za čo,“ odvetila Mia, úprimne sa na Claudiu usmiala, natiahla ruku a dotkla sa jej ramena. „Vďaka za to, že ste si ju prišli vyzdvihnúť.“

Pri odchode si Claudia všimla, že jedna škatuľka zostala ležať na stole a nikto sa k nej nehlásil. Premohla ju zvedavosť, vybehla teda von na slnko a rozhodla sa nájsť najbližšiu kaviareň. V žiadnom prípade nemienila čakať až do chvíle, kým sa dostane domov, aby potiahla za šnúрку a zistila, aké stopy na ňu čakajú v malej škatuľke.

HAVANA, KUBA, LETO 1950

Esmeralda stála so svojimi dvomi sestrami pri úpätí širokého schodiska a rozhliadala sa po miestnosti. Časníci stáli s vysoko zdvihnutými striebornými podnosmi a ponúkali šampanské každému, kto prešiel okolo; v zadnom rohu hralo sláčikové kvarteto a po mramorovej podlahe sa pohybovali tancujúce páry. Dievčatá to celé sledovali. Všetky ženy mali na sebe svoje najkrajšie šaty a krky, ušné lalôčiky aj zápästia im zdobili šperky. Miestnosť bola plná najbohatších rodín v Havane, ale keď na večierok prišli sestry Diazové, všetky pohľady sa aj tak upierali na ne.

„No nie sú toto tie najkrajšie dievčatá na Kube?“ Esmeralda sa zasmiala a plesla bratranca Alejandra po ruke, keď na ne zvolal. Vždy ju vedel rozosmiať, alebo skôr urobiť zo seba šaša.

„Alejandro, nechaj nás na pokoji,“ sťažovala sa jej sestra María. „Vždy odplašíš všetkých chlapcov!“

Esmeralda sa zasmiala a vsunula si ruku pod Alejandrovo rameno, celá šťastná, že môže zanechať svoje sestry a poprechádzať sa s ním po miestnosti. Poznala tam všetkých chlapcov, ale žiadny z nich ju nezaujímal, takže bola vďačná, že jej ponúkol rozptýlenie. Ona sa rozhodne nebude sťažovať, že ich všetkých odplašil.

„Predtým som klamal,“ poznamenal. „To ty si najkrajšie dievča na Kube, Es.“

Spustila hlavu na jeho plece. „Nemusíš mi lichotiť, Alejandro. Len sa mi venuj, aby ma nikto nevyzýval do tanca.“

„Vieš, že sa ti budem venovať. Zabránim tým všetkým matkám, aby mali chuť predvádzať mi svoje dcéry.“ Zasmial sa. „Podľa toho, ako mi ich vystavujú na obdiv, by si človek myslel, že sú to nejaké výstavné sliepky. Je to až hanebné.“

Obaja sa rozosmiali. Alejandro bol práve zamilovaný do dievčaťa žijúceho v Santa Clare a Esmeralda nemala záujem o sobáš, len aby sa nepovedalo. Oveľa viac sa jej páčila úloha otcovej obľúbenej. Učila sa o jeho podnikaní v cukrovarníctve všetko, čo sa dalo, a sprevádzala ho na večierky, plniac tak svoju povinnosť voči rodine. Keby bola nažive jej matka, bola by ako každá iná kubánska mama odhodlaná nájsť všetkým svojim dcéram dokonalých partnerov, počnúc tou najstaršou. Lenže jej otec mal oveľa väčší záujem udržať si svoje dcéry nablízku. Bola si istá, že ich chce udržať pod svojou strechou čo najdlhšie, keďže sa mu páčila v dome ich prítomnosť a smiech.

„Vieš, že jedného dňa sa budeš musieť vydať, Esmeralda. Nemôžeš mi byť zavesená na ramene po zvyšok života.“

Povzdychla si. „Viem. Chcem však muža, ktorý ma očarí na prvý pohľad. Takého, ktorý ma bude počúvať a nebude odo mňa chcieť, aby som len poslušne sedela a usmievala sa, akoby som nemala vlastný názor.“ Zasmiala sa. „Poznám tu už všetkých mužov a žiaden z nich ma nezaujíma.“ Pritúlila sa k nemu. „Okrem teba, samozrejme. Ty si zlatý klincom môjho večera.“

Alejandro sa zasmial. Vtom kapela začala hrať, takže ju schytil za ruku a pridali sa k tancujúcim párom točiacim sa okolo nich. Radšej tancovala so svojím bratrancom než s akýmkoľvek iným mladým mužom. Jej sestry tomu nerozumeli, pretože sa zúfalo túžili zamilovať a nedokázali pochopiť jej zdráhanie sa, no Alejandrova prítomnosť odradila všetkých nápadníkov, ktorí by ju inak chceli požiadať o tanec. Bol zástupcom jej otca a napriek svojmu mladému veku bol vo svete obchodu veľmi rešpektovaný. *Ak je muž dosť odvážny, aby ma oslovil v jeho prítomnosti, zaslúži si, aby som mu povedala áno.*

„Ten, ktorý ti ukradne srdce, bude šťastný človek, Es. Nezabúdaj na to.“

Iba sa usmiala. „To isté by som mohla povedať o dievčati, ktoré už ukradlo to tvoje.“

Esmeralda často raňajkovala v posteli, kam jej raňajky priniesli na podnose, aby si mohla posediť a vychutnať si ich, ale otec každú nedeľu rád raňajkoval s dcérami až neskoro dopoludnia. Bol to jediný deň, keď neodchádzal skoro do práce. Jeho život sa točil okolo podnikania, všetky jeho myšlienky pohltilo cukrové impérium. Počula klebety o tom, že je najbohatším mužom na Kube, ale nikdy nenabrala dost odvahy na to, aby sa ho priamo opýtala na ich finančnú situáciu. Vedela len to, že jeho štedrosť voči dcéram nepoznala hraníc – doprial im každý rozmar tak, ako by to jej mama nikdy nedovolila, keby bola nažive.

Marisol sa objavila na chodbe v rovnakom čase ako Esmeralda, takže chytila svoju malú sestričku za ruku a spolu zišli po širokom schodisku. Pestúnka šla hneď za nimi, ale Marisol mala vždy radšej, keď sa o ňu starali staršie sestry.

„Poď, cariño,“ zašepkala Esmeralda, keď k nej Marisol zdvihla zrak. „Dnes ráno môžeš sedieť pri mne.“

Marisol mala len tri roky a bola najmilšie dieťa, aké kedy Esmeralda poznala, hoci ju nevychovávala matka, lebo zomrela pri pôrode. Mala však šťastie, pretože všetky tri sestry ju zbožňovali a napriek tomu, čo sa stalo, ju rozmaznávali.

Esmeralda vošla do jedálne a usmiala sa, keď videla, že jej otec už sedí pri stole. „Dobré ráno, papá,“ pozdravila ho, pobožkala ho na líce a počkala, kým to isté urobí aj Marisol. Jej malá sestrička nakoniec vyliezla otcovi na kolená, čo mu vyvolalo ešte väčší úsmev na tvári.

Ako zvyčajne, raňajky boli bohaté a Esmeralda si pochutnala na čerstvom mangu a papáji, ako aj na čerstvo upečenom chlebe s guajavovým džemom, ktorý pripravil ich kuchár. Všimla si, že Marisol hneď siahla po sladkom pečive, a bez toho, aby ju pokarhala, si s povzdychom tiež jedno vzala, kým jej slúžka nalievala silnú kávu.